

NIJE TEŠKO

S rukom prema nebu, duhovima moći
Obavita tamom k'o crnom haljinom,
Pogled je spustila niz jesenje grane
Da uhvati jecaj što joj srce gane.

U vrtlogu mraka, ispod plavog polja
Gdje se srebro savija pod udarom bola,
Oblake je digla, sklapa ruke, moli
Da se prošlost vrati, duh mrtve mladosti.

K'o niska bisera sati se zapliću
Smijeh se opor čuje, sudbina se smije,
baklja sa istoka u sumraku gasi
K'o i njeno sutra što će danas pasti.

Iznad njene glave srebro teško sipi
Slabom rukom lomi sasušene grane,
Na krvavi spomen prepun teških dana
Stavlja pečat vječni, svu ljubav bez plama.

Od vesela smijeha osta bolna maska
Sve strasti i vatre davno izgorjele,
U trenutku jednom, vječnost zasja kratko
Zbogom nije teško kad je umrijet lako.

U TVOJOJ DUŠI

Sam, u noći gustoj, sablasnoj,
usred nijemog kruga
Umornog lica, sasvim blijed
Pogledom lutam u nedogled.

U praznoj sobi ostavljene misli
Rasuto srce k'o grješno sjeme,
S usana ječi čemerna tuga
Samoća steže, nevidljiva, gruba.

U mojoj jeci, skrivenoj, tajnoj
Okrutna ponoć pokazuje zube,
Sam u sebi usred glasne šutnje
Sudbina nudi ruku crne slutnje.

Ja ne znam, što sa svojom sjenom
Drhtavim plaštem noćnoga mira,
Ni kuda plove blistave noći
Konačnost kada zaklopi oči.

Hladna je ova večer nespokoja
Na čelu Tvome plameni stup,
Udišem miris vječnosti i trena

U Tvojoi duši, duša usamljena.

U MENI SI

Š osmjehom na čelu, srećom isplakana
Šuti sjetno, noćas, Zora prošlog dana.
I dok ponoć gori, drhte crni sati
Lice Ti je vlažno, plakala si.

Svaka noć je duža, a zenit mračniji
Pun neznanog bola, osmjeh sakrit tugom,
Samotnički sati tišinom pokriti
K'o java u snima, pod križem saviti.

Gledam tu daljinu, što kroz očaj zbori
Zanimemile zvijezde, zvona muklog glasa,
A Ti u samoći zaklopila krila
Nad sivim kamenom što u Tebi sniva.

Na krvavom nebu, suton sklapa ruke
U srebrenom plaštu noć gluha dolazi,
Uspavano šutnjom, sveto mjesto spava
Pitaš svoju tugu, jel' to san il' java.

Nestaje svjetlosti, oko Tebe sjene
Lutaš po mislima, gaziš svelo cvijeće,
Osjećaš dodire sve bljeđe jeseni
U meni si ono, što sam ja u Tebi.

ZNADE JUBAV

Kalat će se jubav na visinu mora
Izgubjene stope utopit će trag,
Ćirit će u zapad di umiru zore
I odnosi bidnoj nadi sjaj.

Svako će jutro počinjat isto
Blidit će joj bila boja noći,
Varat nadu, škure misli straj
Da plivajuć, moren, ne udre u stinu
I umorno tilo prtvori u prah.

Još, jedan put, zora će joj reć
Stani , čekaj, umiri se dušo,
Možda ladna ugrijati znan,
A jubav će začuđeno pitat
ko Ti je obeća, dodir, veći nego san.

Znade jubav da je tako
Da tepline samo u snu ima,
Ma je tila da Te takne pinku
Za sve dane čekajući zimu.

Sad joj ure prolaze bez vire
U čekanju traži zadnji spas,
Vidi ono, čega neće biti
Da te takne prije pokopa.

ZOVE JUBAV

Iz šupjine od vrimena
Vadili smo sitne sate,
Pokrivali našon srićon
Mojin suzan palin za Te.

Sakrili smo u nje
Svaki korak kad je kleka
I sve ono ča nan život
Ni na vrime reka.

Mižerijon od duranja
Ziđali smo šćure dane
I od sebe zaklanjali
Zakrpane škure rane.

Najvridnije bokuniće
Štrukanova tila
Grabili smo iz dubine
Di na stini reste svila.

Sada nan se pari
Vavik da smo vaki bili
Tugu za se ostavjali
Drugi ča je nisu tili.

Sad nas jubav s neba zove
Kroz bužu od svitla ćiri,
Zagrlit će naša tila
Usrid Raja smistit.

ĆA ĆE BIT?

Očemo li uvatit, početak na vrime
I uspit odrišit grope prije kraja,
Mon brimenu strepnju ne žuntavat,
Ćutin, nosit ne bi mogla
U meni je puno straja.
Pod velikin pizon i najjače puca
Prilomi se, ka da nikad nije bilo
I boji se ruke kraja, ča na vrata kuca
Da sa bilon bojon prikrije mi tilo.
Ća ću reć , kad tamo prispijen
Bez onoga ča u meni nije

A već sad, znan, kako boli
Noć kad bane , mrak prikrije.
Oće li me smistiti di se čeka
Da me nađeš , da Ti mogu dat,
Vrime, kad je život reka
Sve je vaše, niste tili znat.
Oćel zora zasvitlit u tami
Da Te puti dovedu do mene,
Il će bit' ka i na non svitu
Svojin svitlon da mi budiš sne.

SVJETLO ZABORAVA

Kad se u nas uliju, sve presahle rijeke
Kamen kada pukne bez riječi i jeke,
U vrtlogu mraka što zrije u zori
Visine će pasti, uzdići ponori.

Na svakoj će stazi raskrižje narasti
Jučerašnje vrijeme sutra će zastati,
A mi siromasi s bogatstvom u duši
Uzletjet visoko, ka dubini rušit.

Sve će nam se misli rasplesti u klupko
Tražit ćemo sebe u tuđim mukama,
Teški se tereti lomiti na nama
Mrtvu ćemo javu nosit' na rukama.

U mutnom odsjaju, tinjajućih svijeća
Gdje se miješa miris boli i tamjana,
Noć će nas prekriti usred bijelog dana
U zemlji procvasti jedna nova rana.

Prošlost će postati, jadna šaka praha
Uspomene prekriti jato gladnih vrana,
Sjećanja će pasti u ponore mraka
Kuću punu tame, svjetlo zaborava.

NIJE TEŠKO

S rukom prema nebu, duhovima moći
Obavita tamom k'o crnom haljinom,
Pogled je spustila niz jesenje grane
Da uhvati jecaj što joj srce gane.

U vrtlogu mraka, ispod plavog polja
Gdje se srebro savija pod udarom bola,
Oblake je digla, sklapa ruke, moli
Da se prošlost vrati, duh mrtve mladosti.

K'o niska bisera sati se zapliću
Smijeh se opor čuje, sudbina se smije,

baklja sa istoka u sumraku gasi
K'o i njeno sutra što će danas pasti.

Iznad njene glave srebro teško sipi
Slabom rukom lomi sasušene grane,
Na krvavi spomen prepun teških dana
Stavlja pečat vječni, svu ljubav bez plama.

Od vesela smijeha osta bolna maska
Sve strasti i vatre davno izgorjele,
U trenutku jednom, vječnost zasja kratko
Zbogom nije teško kad je umrijet lako.